IG SÕNUMIKUULUTAJA

Nr 3 Iisaku Gümnaasium KEVAD/SUVI´2017

XLVII lend: Kariina Rannit, Valdo jaksi, Inette Hinno, Andre Kaljumäe, Tenno Pajur, Inna Akulitš, Emely Sulg, Marie Palmet, Erki Rajamets, Madis Kuslap, Elin Elken. Klassijuhataja: Tiiu-Marika Puštšenko *Lk 2*

Eksamid, eksamid, eksamid. Madis Kuslap
Loe lk 3

9.klass - ühtehoidvad, lõbusad ja niisama ägedad
Marleen Loik
Loe lk 3, 4

Aasta tegu 2017 - TULUÕHTU
Andre Kaljumäe
Loe lk 5

Õppekäik Tartusse
Alvar Anvelt
Loe lk 6

Vaimse tervise päev „Minu parem mina“
Hanna-Stiina Kortin
Loe lk 6

Emadepäeva kontsert
Madis Palmet
Loe lk 7

Metsavenna retkest osavõtt oli meie kodu-tütardele edukas
Marleen Loik
Loe lk 7

Mõtisklused kooli– ja koduteekonnal
Loe lk 8 - 10

Tänavakunst muudab hallid majaseinad rõõmsaks
Loe lk 11

Discgolf - kohutavam haigus kui leetrid
Karl-Joosep Karp
Loe lk 13

Tähetark Tauri ilma-prognoos
Joanna moesoovitu-sed
Koomiks
Meelelahutus
Loe lk 13,14

Nii mäletavad 12. klassi õpetajad

ELIN on enesekindel, julge ja arukas.

Ta oskab hinnata häid asju elus - häid sõpru, head muusikat ja toitu, (väheke) musta huumorit ja head stiili. Kindlasti asub ta peale kooli lõpetamist suuri tegusid tegema (kuigi võib-olla pole veel kindel, milliseid täpselt).

INETE

Tagasihoidlik, vaikne, jälgija, oma arvamust ei rutta avaldama. Samas sõbralik, kindlameelne.

TENNO oli 1.klassi tulles väga tagasihoidlik ja vaikne poiss.

Lugemine oli raske, vajas abi. Ta õppis lugema lauldes - sõnu kokku vedama. Heatahtlik, abivalmis, rahulik, aeglane, meenutas natuke Tõnissoni "Kevade" raamatust. Pahandustesse ei sattunud. Vahetundides mängis hea meelega liikumismänge. Tennol oli alati aega, seetõttu vajas lisaaega tööde tegemiseks või kusagile jõudmiseks. Viisakas.

ANDRE on väga vaga noormees. Tema lemmikvälj

enditeks on „Jumal küll“ ja „Issand Jumal“. Taevaste jõudude poole pöördumisest on kahtlemata tema puhul abi olnud, sest energiat on tal palju. Ka ühiskondliku tegevuse tarvis. Tema roosasid jalavarje võib näha välkumas kõikjal, kus midagi korraldada ja organiseerida saab – küll tuluõhtut korraldamas, küll vanapaberit vastu võtmas. On olnud juhtumeid, kus teda on märgatud isegi õppetööga tegelemas.

KARIINA Kuigi ta aeg-ajalt hommikuks kooli ei jõua ning mõne õppeainega ka suhted kõige soojemad ei ole, on tegu ühe rõõmsa, aktiivse ja otsekohese neiuga. Tihti võib ta ka poole päeva pealt saladuslikult ära kaduda.

Kariina vihkab äratuskella ja armastab vabadust. Ta on ettearvamatu, mitmekülgne, omapärane, lahe. Tundides tegeleb ta mälu treenimise või magamisega, kuigi püüab oma tegevusi varjata.

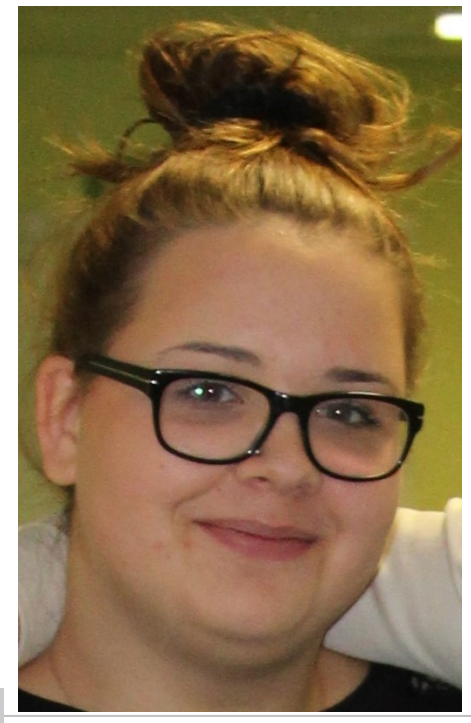

Kariina teab üsna palju saladusi, aga ta ei räägi nendest kunagi. Kui 6. klassis praegune 12. klass vene keelt õppima hakkas, siis alustas Kariina oma sõnade etteütlemise kampaaniat, millega tegeleb ka praegu. Lootes alati Kariina abile, jätab 12.klass 80% vene keele sõnu õppimata.

ERKI on vaikne ja sisukas, loov isiksus. Erki ei karju, ei trambi jalgu ega nõua valjuhäälselt oma õigust.

Ta on tagasi- ja alalhoidlik. Ehmatab, kui kõvemat häält teha. Erki on viisakas ja teinud koolis kõike seda, mida õpetajad tahavad. Nüüd tehku Erki seda, mida ise tahab. Olgu tal selleks julgust ja õnne!

MARIE Mummu-Mammu-Marie – nii kutsuti Mariet algklassides. Oskab elu nautida.

Arusaamatutel põhjustel peetakse Mariet vaikseks, tegelikult on tegu jutuka ja sõbraliku tütarlapsega, eriti kui ta Kariina kõrval istub. Tunnis istub tihti kavala näoga ja naeratab muhedalt.

Marie tunneb rõõmu kõigest, mida ise ette võtab. Valdavalt ülimalt positiivne, heasüdamlik ja sõbralik, aga kui ta pahas tujus on, siis hoidke alt või jookske eest ära! Räägib alati südamest ja ütleb oma arvamuse välja. Tundides meeldib Mariele unistada, kuid õpetajate hääled tihti segavad ja ajavad kõik unistused sassi. Marie plaanib juuksed roheliseks värvida, kuid ei tea, kust sellist värvi osta saab.

EMELY on kunstis andekas, aga nii salapärane tüdruk, et kõik, mida väita tema

olemuse kohta, võib osutuda äärmiselt ekslikuks.

Kindel on, et Emelyle sobib punane huulepulk. Emelyl on sõbranna. Emely loomulikku ilu rõhutavad soeng ja riided on alati omavahel kooskõlas.

Võimalik, et leebe Emely on metsikum, kui kunstitunnis välja paistab.

INNA on ääretult sõbralik, alati naerusuine ja rõõmsameelne.

Aktiivne tunnis. Tark ja arukas. Positiivse ellusuhtumisega.

MADIS Tubli mees, suusarajal teistest ees. Mängib palli ja teeb sporti, armastab veel discgolfi. Arukas.

VALDO

Oled mulle jätnud vaikse, tagasihoidliku ja tööka inimese mulje.

Tundub, et gümnaasiumis oled jõudnud arusaamisele, mida elus tahad saavutada ning millises suunas soovid oma teadmisi ja oskusi arendada. Näha on et pingutad selle nimel ka õppimises.

Usun, et sinust tuleb asjalik ja töökas perepea.

IG SK

Eksamid, eksamid, eksamid

Kevad on see aeg, mida kõik õpilased pikisilmi ootavad. Valetasin. Õpetajad korrutavad terve aasta, et kevadel on eksamid, mis tähendab, et kui need kauaoodatud eksamid ükskord kätte jõuavad, on kõigil neist juba kopp ees.

Kooliõpingud kulmineeruvad riigieksamitega, mille jaoks valmistumiseks on 12 aastat paberit määritud ja pastakaid lõhutud. Esimene proovikivi on eesti keele eksam. Püüan end rahustada mõttega, et mul gümnaasiumis eesti keele hinne enam-vähem 5 ja kui raske see eksam ikka olla saab. Istume klassis juba 15 minutit enne eksami algust, sest see kerib närvid eriti lakke. Vähemalt mängib raadio, millest kuuleme eksami alguses Mailis Repsi tervitust eksaminandidele. Muusika rahustab veidi maha. Kell saab 10 ja hakkame tööd kirjutama. Kuigi ma päris täpselt ei mäleta, mis mul peas võis toimuda, siis ilmselt oli esimene mõte „nonii, nüüd tuleb see jama ära teha“. Lahendamiseks oli aega 6 tundi. Ühte asja mäletan päris kindlalt. Enne, kui eksam algas, küsisin: „Kas süüa ka saame?“. Ilmselgelt on 6 tundi liiga pikk aeg ilma toiduta olla. Kokkuvõttes: suutsin eksami ajal kaks korda oma veepudeli jalaga ümber ajada, kirjandis ajasin mingit jama ja sõin kõhu kartulisalatist täis.

Allikas: Tartu Ülikooli koduleheküIg

Inglise keele eksam toimus Avinurme Gümnaasiumis. Võõras kohas on eriti jube eksamit teha. Esimeses osas oli vaja kirjutada kiri ja report. Siin jooksis mul küll juhe kokku. Kõik, mida ma olin nende kahe kirjutise kohta kodus õppinud, oli hetkega mälust pühitud. Suutsin esimese osa üle elada. Teine osa oli kuulamisülesannetega, ehk siis veidi lihtsam. Järgmisel päeval pidime uuesti Avinurme sõitma, et 10 minutit inglise keeles rääkida. MAX PUNKTID!!! Seda enesekindluse turgutust oli vaja, sest kõige jubedam osa ootas ees.

Matemaatikaeksamist pole midagi rääkida.

Madis Kuslap, 12.klass

IG Sõnumikuulutaja: Madis sai riigieksamitel eesti keeles 87p 100-st ning inglise keeles 93p 100-st. Palju õnne!

9.klass - ühtehoidvad, lõbusad ja niisama ägedad

Sellel aastal lõpetab Iisaku Gümnaasiumi 9. klassi taas kord üks eriline ja omapärane kooslus. Juba väiksest saati on olnud meie klass kokkuhoidev, lõbus, motiveeritud ning sihikindel. Koolirühmast põhikooli lõpuni on korraldatud üheskoos üritusi, loodud kavasid ning esinetud, lauldud ja tantsitud. Ning kõige selle juures ka palju naerdud ning mälestusi kogutud.

Tuletades meelde, mida mäletan meie algklassi aegadest, uurisin meie kunagiselt klassijuhatajalt Reet Kirsipuult, mis on see, mis talle meist meelde jäänud on ning millised me tema arvates oleme. „1. klassi tuli lasteaiast 16 särasilmset koolilast, mõnel esimesed koolihambad vahetunud, mõni alles hambutu. Reeglitega koolis kohaneti kiiresti. Üsna ruttu saadi selgeks tunni alustamine ja peale kella klassis vaikne olemine, võeti aabitsad ja hakati lugema, seniks kuni tuli õpetaja. Neid võis usaldada tunnis iseseisvalt ja vaikselt tööle. Õpitulemustest oldi huvitatud, seetõttu oli ka teatud võistlus, kes saab paremini, kes on tublim.“ Minul on jällegi meelde jäänud klassihommikud, pikk nina, silmapilgutamine, joonekas ja suur huvi hinnete saamise vastu. Põhikooli algusest on meelde jäänud rattamatkad, skypark ning ka vangla külastus.

Meie klass on alati hoidnud ühte ja tegutsenud koos, ka siis,

kui meie seas on valitsenud tülid või nääklused. Kui on vaja kuskil esineda või midagi korraldada, siis selleks ajaks jäävad kõik erimeelsused kõrvale ning eesmärgiks on valmis saada millegi meeldejääva ning lõbusaga. See jäi silma ka õpetaja Reedale. „Kuna lasteaias oli tekkinud hea läbisaamine, siis hoiti ka koolis kokku. Sünnipäevadele kutsuti tavaliselt terve klass, hiljem toimusid sünnipäevad ööbimisega. Kõike otsustati ja korraldati koos. Kui keegi oli pahandusega hakkama saanud, siis klassikaaslased kaitsesid pahategijat."

Reet meie õpetajana on jäänud meie mälestustesse teatri, klassihommikute, Egiptuse reisi jutu ning hommikuvõimlemisega, mille sõnad meil siiani meeles on. Meist on temale aga meelde jäänud näiteks Johannes, kellega algklassides alati tegemist oli. „Ka selles klassis olid „Tootsid", kellele pakkus huvi kõik muu peale õppimise. Johannes armastas oma pliiatseid ja kustutuskumme süüa. Neid ei suutnud ka ta ise kokku lugeda, mitu pliiatsit või kustukat õppeaasta jooksul muretseda tuli. Pliiatseid kulus mõnel päeval lausa mitu tükki." Lisaks Johannesele jäi õpetaja Reedale meelde ka Madli, kelle mõtted uitasid tihti ringi. „Madli vajas mitu korda seletamist ja juhtus, et ta sai ikka omamoodi asjadest aru, siis oli klassil lõbu laialt või vaadati imestunult pead vangutades: Madli!!!!!?????????"

Aastate jooksul on meie seast läbi käinud palju inimesi, mõned neist meiega liitunud, hiljem jälle teistesse koolidesse lahkunud. Algklassides lahkus meie klassist Anna, kes põhikooli algusaastatel meiega taas ühines. Algklassides oli meiega ka Renno. „Renno oli alati lõbusas tujus ja jõudis teha kõike peale õppimise. Teise klassi lõpus vahetas Renno kooli," kirjutas õpetaja Reet Renno kohta. Algklasside lõpus tuli meie klassi ka Jana- Alina, tema oli omamoodi isiksus, alati rõõmus ja tore, kuid ka tema läks tagasi Tartusse. Janaga on minul siiani head suhted, oleme väga head sõbrad. Põhikooli keskel tuli meie klassi Kristina, ta on vaiksem, kuid tore ning lõbus kaaslane. Tema on ka üks tänavustest lõpetajatest. Meie klassist läks põhikoolis Tallinnasse Grete, tema oli alati lõbus ning armastas asju juhtida. Ka Kelly oli mõnda aega meie klassis, kuid temagi lahkus mujale.

Esimene rida: ***Anneliis Muravleva, Marleen Loik, Ave-Marleen Mikiver, Liina Taluste, Kristina Bukina, Anna Emilie Ferschel, Silva Orgla, Madli Kõre, Alvar Anvelt.*** *Teine rida:* ***Rain Reino, Sten Kortin, Rain Kuuse, õp Liina Sutt, Johannes Arm, Madis Palmet, Rasmus Reest. Foto: Andre Kaljumäe***

Üksmeelselt savimaja ehitamas.

Foto: Anastassia Meinson

9. klass on alati olnud huvitatud paljudest asjadest, meie klassis on valitsenud huvi spordi, hobuste, mehaanika, lasketiiru, riigikaitse, kunsti ning tantsu ja muusika vastu. „3. klassis tärkas poistel huvi jalgpalli vastu, sellega tegeleti igal vabal hetkel, muretseti jalgpalliga seonduvaid meeneid. Tüdrukud olid tublid tantsus ja kunstis," meenutas õpetaja Reet. Lisaks oleme olnud edukad kooli esindajad. „Esindades kooli maakonna erinevatel võistlustel saavutati mitmeid auhinnalisi kohti, näiteks „Kuldvillakus", õpioskuste olümpiaadil jne." Lisaks oleme teinud erinevaid videosid, mida võib näha meie klassi **Youtube´i kanalil „IG 9. klass".** **>>>>>>>>>>>>**

Nüüd, kus põhikooli lõpp on käega katsuda, tänan oma klassi nimel kõiki, kes meiega koos töötanud on, õpetajaid, kes on näinud vaeva meie õpetamisel, personali, kes on meie kooli hoidnud, meie klassijuhatajaid Reet Kirsipuud, Andreas Rääski ja Liina Sutti meie juhtimisel ja hoidmisel. Loodame, et oleme suutnud täita selle kooli koridorid ja tunnid naeruga ning jäänud meelde õpetajatele kui üks vaimukas, lõbus, kuid vaeva nägev klass.

Marleen Loik, 9.klass

Aasta tegu 2017 - TULUÕHTU

Traditsiooniliselt toimus õppeaasta lõpus hääletus, et anda välja 2016/2017 IG Õppeaasta Tegu tiitel. Valituks osutuks tuluõhtu, mille eesmärk oli toetada sisehoovi õpilassõbralikumaks kujundamist.

Hääletusel said osaleda kõik õpilased, vanemad ja kooli töötajad. Hääletus toimus Stuudiumi keskkonnas 22. – 29.05.2017.

Põhjendusi ja arvamusi:

- Kuna see muudab minu arvates kooli kõige rohkem. See on suunatud õpilastele, et neil oleks koolis parem olla ja muuta kooli rohkem atraktiivsemaks õpilastele. Väga kasulik ja pikaajalise kasuga.
- Kooli oli kenasti kaunistatud, oli näha, et ÕE õpilased oli suure töö ära teinud.
- Üritus läks südamesse, oli kindale eesmärgile suunatud. Väga hea korraldus ja läbimõeldud ning õnnestunud kava.
- Seal oli äge, kõik lapsed olid väga tublid, aitäh! Igasugune panus meie kõigi poolt selleks, et lastel oleks koolis hea!
- On teretulnud meie oma laste paremaks aja veetmiseks kaasata lapsevanemaid ja külaelanikke.

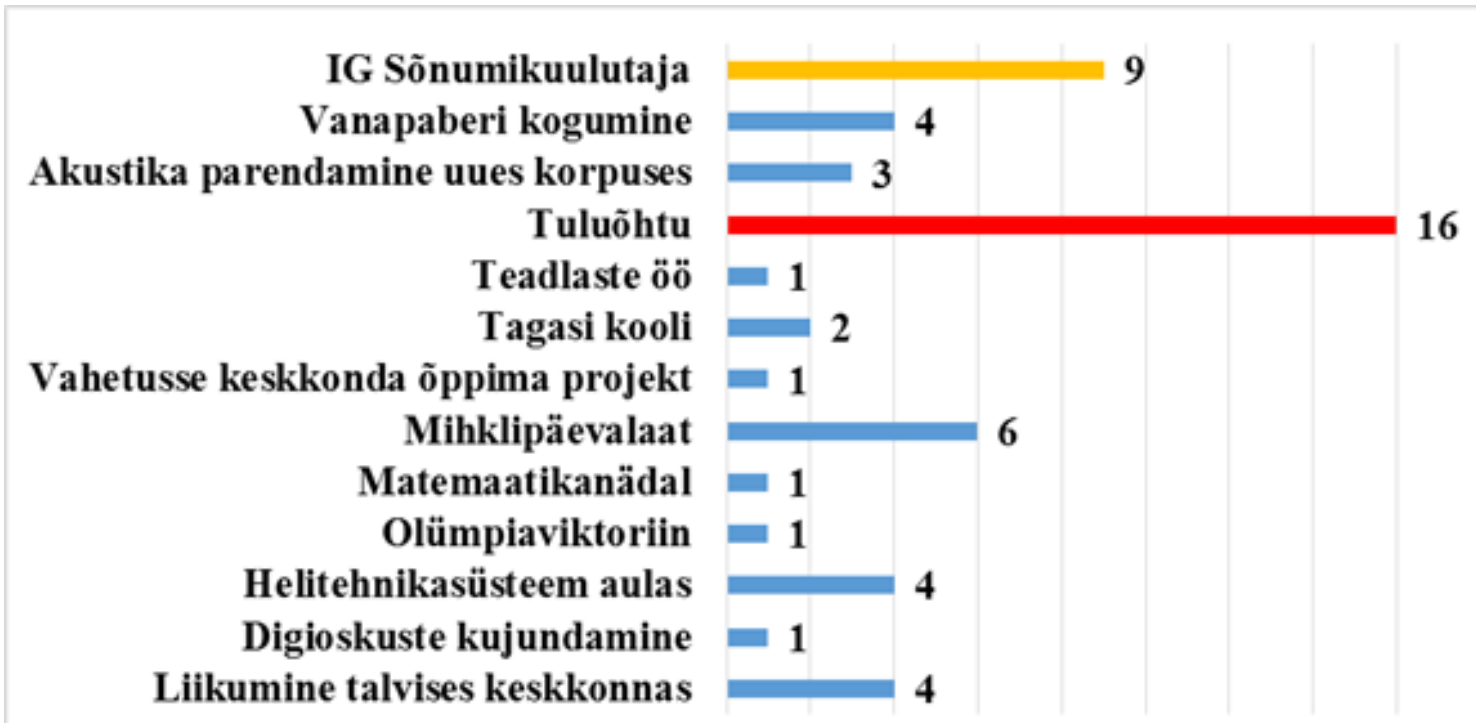

- Koolilastele, eriti algklassilastele oleks vaja huvitavat ja turvalist ala, kus nad saaksid vahetunniajal joosta.
- Tuluõhtu oli hästi korraldatud, oli näha, et lapsed on andnud selle toimumiseks suure panuse. Ma leian, et siseõue huvitavaks muutmine on vajalik, sest siis liiguksid õpilased vahetunnis rohkem ja oleksid sotsiaalsemad.

Suurt tunnustust leidis ka ülekoolilise ajalehe IG Sõnumikuulutaja ilmumine.

Aasta teo nimetus antakse koolis aset leidnud ettevõtmisele või sündmusele või koolipere liikme(te) saavutus(t)ele, mis õppeaasta jooksul on koolile olnud olulise tähtsusega ja mis on positiivselt mõjutanud kooli arengut. Parima teo väljaselgitamise eesmärgiks on märgata suuremaid kordaminekuid ja tunnustada nende elluviijaid. ***IG SK***

Tuluõhtul koguti sisehoovi toetuseks üle 300 euro

Neljapäeval, 27. aprillil toimus Iisaku Gümnaasiumis tuluõhtu, mille eesmärgiks oli koguda raha sisehoovi õpilassõbralikumaks muutmiseks. Õhtu jooksul esinesid nii praegused kui ka endised õpilased ja vaheajal oli avatud kohvik, kus sai end kostitada hea ja paremaga.

Kontserdi vahaeajal avatud kohvikus läks ostu eest tasutud summa sisehoovi fondi. Foto: Andre Kaljumäe

Tuluõhtu korraldas kooli õpilasesindus. Tuluõhtu korraldamise plaan tuli kooli poolt seoses plaaniga hakata kooli siseõue muutma õpilastele meeldivamaks. Käesoleval ajahetkel on seal ainult mõned pingid ning rohelust lisab kaks elupuud. Plaanis on rajada õpilaste poolt tehtud makettide ja ettepanekute põhjal mõnus puhke- ja õppepaik, kus õpilased ennast mugavalt ja turvaliselt tunneksid. Ilmade soojenedes kasutavad õpilased sisehoovi igal vahetunnil, kuid seal puuduvad võimalused ning mugavused aja sisustamiseks. Mõttele pani õla alla õpilasesindus - nii saigi teoks tuluõhtu siseõue ehituse toetuseks.

Õhtu ei olnud ainult raha lunimine, vaid toimus ka kontsert. Õhtu jooksul astusid lavale publiku ette nii tantsijad, lauljad kui ka naljamehed. Esinejate seas oli nii endisi kui ka praeguseid õpilasi ja ka üks õpetaja juhtus sekka. Kontsert oli ühe vaheajaga ja vaheajal oli kooli fuajees avatud kohvik, kuhu olid oma küpsetised toonud nii õpilasesinduse liikmed kui ka teised õpilased. Kogu küpsetistest saadud tulu läks kooli siseõue ümberehitamise toetuseks. Koos külaliste annetustega saadi ehituse toetuseks kokku kena ümmargune summa. Õhtu lõpetas aga muidugi kena ja maitsev tort.

Andre Kaljumäe, ÕE president

Õppekäik Tartusse

10. aprillil toimus KIK projektiga õppekäik Tartu Ülikooli loodusmuuseumi ning külastasime ka Tartu spordimuusemi. Osa võtsid 7.-11. klassi õpilased. Õppekäik oli vahva ja arendav.

Kell 8.15 oli kooli juurest väljasõit Tartu suunas. Esimene sihtkoht oli Tartu Ülikooli loodusmuuseum, kus osalesime programmis „Loomastiku mitmekesisus“. Esmalt kuulasime ära teoreetilise osa ning siis jagati meid rühmadesse ja lahendasime erinevaid töölehti. Saime uurida nii loomade karvu, väljaheiteid kui ka pealuid. Samuti pidime ära tundma erinevaid konnasid ning laulu järgi linde määrama. See andis meile kindlasti uusi teadmisi.

Tuntud Eesti kettaheitjad Eesti Spordimuuseumis. Foto: Eesti Spordimuuseum

Kui loodusmuuseumist tulime, siis olid kõigil kõhud tühjaks läinud. Niisiis sammusime Tartu kesklinna, et midagi hamba alla võtta. Kui kõigil olid kõhud täis ning meel hea, siis jalutasime Tartu Spordimuuseumisse, kus oli näitus „Kõik mängu!“. Sinna sammuda oli aga keeruline, kuna Eesti muutlik kevad pakkus meile suurt lumesadu. Kohale jõudes olime kõik lumised. Spordimuuseumis oli palju põnevat. Näiteks sai seal ise spordikommentaator ning -reporter olla. Samuti sai oma oskused proovile panna jalgpallis, korvpallis, käsipallis ja köieveos. Näitusel saime lugeda kuulsate sportlaste kohta ning oma silmaga näha nende medaleid erinevatelt võistlustelt. Kui spordimuuseumis käidud, seadsime sammud bussi ning sõit kodu poole algas. Kõik olid väsinud, kuid sellest hoolimata õnnelikud.

Alvar Anvelt, 9.klass

Vaimse tervise päev „Minu parem mina“

13.aprillil toimus meie koolis vaimse tervise päev „Minu parem mina“. Päeva raames korraldati võistkondlik orienteerumis- ja fotolavastusvõistlus „Fotojaht: situatsioonikoomika“ ning esines püstijalakoomik Sander Õigus. Fotojahist võtsid osa ka Jõhvi Vene Põhikool, Ahtme Gümnaasium ning Iisaku Gümnaasiumi 7.-12.klasside õpilased.

Päev algas külaliste vastuvõtmisega ning seejärel tutvustati meile päevakava. Hiljem jagati meid rühmadesse ning selleks, et omavahel veidikenegi tuttavaks saada, mängisime mõned tutvumismängud.

dus. Fotojaht seisnes selles, et igale võistkonnale anti kaart, kus olid peal punktid, mis tuli antud järjekorras läbida. Punkte, mida tuli läbida, oli kokku 5. Igas kontrollpunktis oli inimene, kes ütles mõne vanasõna või lihtsalt ütluse ning meil tuli see huvitavalt pildile jäädvustada ja kohe üles laadida. Lund tuiskas nii mis kole, nii et hiljem, kui koolimajja tagasi jõudsime, olid nii mõnelgi õpilasel jalad märjad. Pärast Iisakuvahelist seiklust saime lõpuks süüa, sest kõht oli selle kiirustamise peale päris tühjaks läinud.

Peale maitsvat lõunasööki kogunesime aulas, et hinnata fotojahi esitlusi. Esialgu oli see hindamine üpris segane, sest

Kuna vaimse tervise päeval oli osalejaid mitmest koolist alustati tutvumismängudega.

Kõik olid üsna häbelikud, kuid silma jäi meie kooli õpilane Tauri Taar, kes ei häbenenud midagi ning tutvus peaaegu kõikide teiste koolide õpilastega. Tutvumismängudest jäi meelde see, kui kõikidele jagati kätte klamber ning õpilased loeti 4-ks. Mäng seisnes selles, et klamber tuli omavahel selja taga ühendada ning seejärel anda see selja tagant edasi naabrile. Naabril tuli lisada oma klamber sinna juurde jne. See, kelle klambritest moodustatud uss kiiremini rea lõppu jõudis, oli võitja. Silma hoidsid peal kohtunikud, kes jälgisid, et mäng oleks aus.

Kui tutvumismängud olid mängitud, siis jagati meile kommi. Kommipaber tuli alles hoida, sest selle järgi jagati meid omakorda veel võistkondadesse, et saaks alata mäng „Fotojaht: situatsioonikoomika“. Kavalamad hammustasid plaani läbi ning valisid oma sõbraga samasugused kommid. Terve võistkonna peale oli vaja ühte nutitelefoni, millel oleks ka internetiühen-

võistkondi oli seitse, aga vastajaid oli üle 20, kuid see probleem lahenes kiiresti. Iga võistkond sai iPadi, sest hindamine toimus elektrooniliselt. Meie võistkond pani punkte loovuse järgi, kuid nii mõnigi mängis strateegilist mängu ja pani punkte iseendale. Pärast hindamist astus lavale koomik Sander Õigus, kes pani kogu rahva laginal naerma. Tema huumor hullutas kogu saali ning ta jäi kindlasti paljudele meelde. Külaliskoolide õpilased ei osanud üldse käituda, see ajas päris vihale, kuid õnneks suutis nende õpetaja neid siiski korrale kutsuda.

Õpilastel tuli anda tagasisidet, mis neile selle päeva juures meeldis ning mida oleks saanud teha paremini. Toimus autasustamine, jagati tänukirjad ja nii see päev lõpule saigi. Taolisi päevi võiks koolis rohkem toimuda.

Hanna-Stiina Kortin, 11.klass

Emadepäeva kontsert rahvamajas

Kontsert algas heal ajal (kell kuus õhtul), täiskasvanutel oli selleks ajaks tööpäev läbi ja koolilastel õppetükid tehtud. Kontserdile oli tulnud väga palju rahvast. Kõik istekohad olid hõivatud, osa inimesi pidi isegi seina ääres seisma.

Kontsert algas kuidagi väga järsku (teadustajaid ei olnud), igaüks pidi ise teadma, mitmes ta oli ning mitte oma esinemiskorda maha magama.

Kui mõned esinejad olid juba üles astunud, siis hakkas vallavanem Raivo Raap jagama eelmisel ja sellel aastal sündinud lastele hõbelusikaid. Ainult üks hõbelusikas võeti vastu, teiste laste vanemaid ei olnud kohal.

Üsna varsti peale hõbelusikate jagamist oli minu kord. Kodus tuli mul pala hästi välja, aga kui ma rahvamajas, teiste inimeste ees pidin esinema, läksin ma närvi ja mul tuli päris palju vigu sisse. Õnneks, kui ma ütlesin oma klassikaaslasele Marleenile, et mul läks väga palju sassi, vastas ta, et eriti sellest aru küll ei olnud saada.

Peale kõikide tublide esinejate etteasteid said kõik kontserdil viibijad keha kinnitada morsi ja äärmiselt maitsva kringliga.

Lisaks kunstide kooli õpilasedtele astus üles ka 1.klass. Fotod: Merle Pihoff

Oli tore õhtupoolik.

Madis Palmet, 9.klass

Metsavenna retkest osavõtt oli meie kodutütardele edukas

13.mail Aidu karjääris toimunud Metsavenna retkel osalesid ka Iisaku noored. Metsavenna retk toimus sel aastal juba kolmeteistkümnendat korda, seda korraldas Kaitseliidu Alutaguse maleva Lüganuse malevkond. Vaenlasteks olid sel korral ilm ning maastik.

IG kodutütred panid välja kaks võistkonda: Kalevite Kange Rahvas ning Metsrebased. Iisaku kooli õpilastest osalesid võistkondades Liina Taluste, Marleen Loik, Paula Palmet, Johanna Karp, Elisaveta Päll, Annika Kaljumäe ja Rain Reino.

Võistlejad moodustasid retke ajaks üksiku kolmeliikmelise metsavendade salga, kelle põhiülesandeks oli liikuda varjatult, läbides kontrollpunkte. Kontrollpunktides said osalejad näidata oma teadmisi ja oskusi nii esmaabis, relvade kokkupanekus, sportlikkuses kui meeskonnatöös ning ka näiteks aerutamises.

Elisaveta Päll sideülesannet täitmas

Retk läbi Kalevite Kange Rahva pilgu oli üks toredamaid, kuid pikk ja väsitav. Aidusse alustasime sõitu kella seitsme paiku hommikul, tagasi koju saime õhtul kümne ajal. Hommikul registreerusime ning sõime kõhud täis. Retk pidi linnulennult olema 10km, kuid tegelikkuses oli maa kõvasti pikem. Meie võistkond, Kalevite Kange Rahvas, püsis kuni seitsmenda punktini ilusti rajal, lõikasime läbi metsade ja üle küngaste, kuni aga seitsmes punkt meist jagu sai. Selle leidmine võttis meil aega.

Viimaks, läbides seitsmendat kontrollpunkti, oli meil valida, kas liigume mööda teed või mööda sood. Enamik võistlejatest otsustas läbida soo, meie jaoks osutus see aga üheks raskemaks ja väsitamaks osaks retke jooksul. Omavahelise arutluse tulemusel järeldasime, et iga samm soisel pinnal oli märjem kui eelmine. Mõni samm oli isegi nii palju nõudev, et viis saapa jalast. Samas leidis Metsrebaste võistkonnast Annika, et soo on tore koht, kus aega veeta. Tema jaoks oli soise maastiku vetruv pind ning pidev vajumine vaid üks suur lõbu kogu retke jooksul.

Lisaks metsade ja küngaste läbimisele tuli ületada ka veekogu. Fotod: Anastassia Menson

Kahjuks jäi meie võistkond sohu pisut kauaks ning ei leidnud alguses kaheksandat punkti, sest meid ja kuiva pinda eraldas vesine ja sügav kraav. Hüppasime üle kraavi, kogudes vanu puid, millest silda ehitada, kuid ümbruses olid vaid läbikuivanud puud. Jõudsime üheksandasse kontrollpunkti, kus meile eelmise punkti asukoht selgeks tehti ning tagasi saadeti. Kogusime end pisut ning lõpetasime retke, läbinud kõik kümme punkti.

Kodutütarde võistkondadest sai esimese koha Avinurme võistkond. Iisaku kodutütarde meeskonnad said auväärse **teise** (Metsrebased) ning **kolmanda** (Kalevite Kange Rahvas) koha. Iisaku kodutütred tänavad oma rühmajuhti Anastassiat meie juhendamise ning Metsavenna retke korraldajaid suurepärase ja arendava retke korraldamise eest. Lisaks oleme tänulikud, et ilm tollel pikal ja väsitaval päeval oli suurepärane.

Marleen Loik, 9.klass

7.klassi õpilaste mõtisklused oma kooli– ja koduteekonnal

Hommik väikeses külas

Hommikune rutiin

Iga koolipäev algab mul kell 06.20, tavaliselt ma tõusen juba hea tujuga ja olen valmis tegema tööd ning õppima. Teen oma hügieenitegevused ära ja liigun sööma. Raske on valida, mida ma tahan süüa, valin pikka aega ja lõpuks ei söö midagi. Kõige huvitavam osa hommikust algab, kui ma lähen välja.

Loodus kui elu

Astun õue ja hingan seda värsket õhku, see loodus mis ümbritseb meid, me isegi ei pane tähele, mis on meie ümber. Kuna ma astun nii vara nii vara kodust välja(06:54-06:57) hakkab päike alles tõusma.

Vahel on väga kurb, kui tuled kodust välja ja kõik on udune, midagi ei näe.

Bussipeatuseni kõnnin ma umbes 5 minutit, bussi ootan sama palju. Sellel ajal ma kas kuulan muusikat, teen loodusest pilte (kuna ma väga armastan pildistada ja pühendan sellele suurema osa omast vabast ajast).

Kui buss jõuab kohale, sisenen ma sellesse hea tujuga, muidugi tervitan bussijuhti, muide meil on väga tore bussijuht, kogu aeg teeb nalja. Kõikidel tähtpäevadel soovib mulle õnne. Bussis on meil kahe kooli õpilasi, meie ja Lohusuu koolist. Lohusuu lapsed on väga lärmakad kui mitte lausa kasvatamatud. Suurem osa nendest ei tervitagi bussijuhti. Kõik koos sõidame Kauksini, seal lähevad Iisaku kooli lapsed lähevad teise bussi peale ja Lohusuu õpilased sõidavad Lohusuusse.

Teises bussis hakkab juba kordamine erinevateks töödeks, raamatute lugemine või panen kirja uued ideed fotosessioonide jaoks. Sõites mööda kõikidest õitsevatest põldudest, paksudest metsadest, on näha, kuidas tõuseb päike või jooksevad metsloomad üle tee, see on lihtsalt imeline. Peab rõõmustama kõige üle, mida sa näed, kuuled, tunned, keegi ei või teada, mis juhtub minuti, tunni, päeva pärast. Sõites kooli võin ma mõelda välja uusi aforisme, mis tegelikult on väga eluga seotud. Tegelikult võin ma öelda, et ma olen väga loominguline inimene, mulle meeldib mõelda välja uusi asju, teha või korraldada midagi iseseisvalt.

Teine kodu

Viimased etapid, et jõuda kooli. Sõidan juba Iisakusse sisse, bussile vastu kõnnib palju tuttavaid nägusid, need armsad naeratused, tuttavad tänavad, vanad või vastupidi uhiuued autod, siis Prowints, klassiõe maja, Peetri Pizza, Kunstide Kool, ja lõpuks kallis koolimaja.

Hommikused päikesekiired soojendavad südant. Foto: Darja Reinova

Võin nimetada seda teiseks koduks. Vahel ma isegi veedan siin rohkem aega kui kodus. See on üks esimesi samme meie harimisel Kool on koht, kus sa kohtad oma esimest armastust, mis jääb meelde sulle terveks eluks, sõbrad-tuttavad, kes võivad olla koos sinuga elu lõpuni. Kui nii mõelda, polegi koolitee nii pikk, aga selle lühikese aja jooksul võib juhtuda palju huvitavad asju.

Darja Reinova

Hubasesse koju

Pika väsitava koolipäeva lõpp

Pärast pikka väsitavat päeva, kui on tunnid kõik lõppenud, on aeg sammud kodu poole seada. Esimene asi, millest möödun, on politseimaja, kus enamasti on kõik vaikne ja rahulik. Vahel on seal ka suur sagimine, vahel pestakse autosid või pargitakse autot garaaži, millega kaasnevad tavaliselt tagurdamise piiksud.

Mõnusad ja hõrgutavad lõhnad

Vasakut kätt jääb Peetri Pizza, kus on alati kaks autot. Pizzast tuleb väga maitsvat ja hõrgutavat lõhna. Tahaks sinna kohe joosta ja mõne pitsa ära süüa. Peetri Pizza maja on suur ja pruunikat värvi.

Lõhnav karjamaa

Kui minna Pizzast natuke maad edasi, hakkab loomade karjamaa. Talvel on see küll tühi, aga kevadel ja sügisel, kui nad on õues, lähen teen neist pilti.

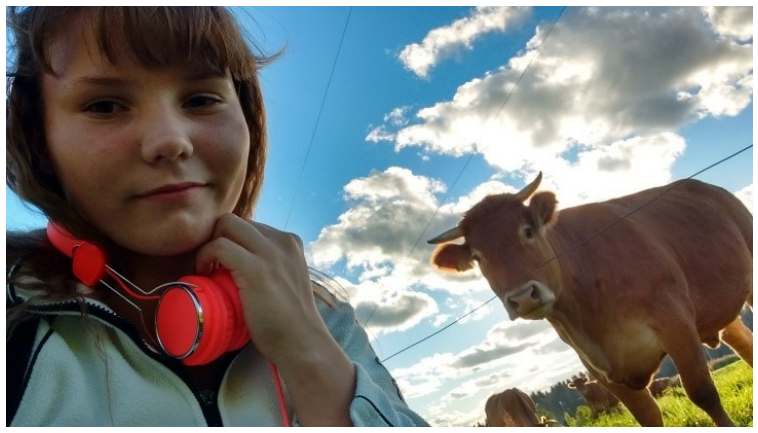

Kuidas saaks ilma selfie´ta? Pilti teen neist, kuna nad on ilusad ja teevad mul tuju heaks. Muidugi kaasneb nendega värske sõnniku lõhn, mis mulle väga meeldib. Mõnele inimesele see üldse ei meeldi, sest see haiseb, aga minu arust see lõhnab, kuna tegelen hobustega, kes ka kakavad.

Reeglite rikkumine, aga samas eeskujulik

Pean mööduma ka ülekäigurajast, mida ma teen alati valesti. Kunagi ei lähe õigest kohast, kui auto tuleb, kunagi ma ei taha, et auto peatuks. Kui lähen kellegagi koos, siis lähen muidugi õigest kohast üle tee, et näidata vähegi eeskuju.

Lõpuks see hubane kodu

Kui olen jõudnud juba koduuksest sisse astuda, kuulen, et keegi tuleb trepist alla tümaki- tümaki. Ootan hetke ja minu juurde jõuab minu kass Miisu – Kiisu, kes terve päeva on mind oodanud.

Getli Häidma

Hommikune tervitus lehmadele

Lõpmatu retke algus

Hommikul kell 8.00 alustan ma kodust lõpmatut kooliteed. Väravast väljudes lehvitan oma koerale, keda ma ei näe terve selle igaviku kestva koolipäeva vältel. Siis ma asun teele.

Olles tee otsa jõudnud, lähen ma üle sebrata ülekäigurajast, kus võib iga hetk välja hüpata auto, sest umbes neljandas klassis sain ma aru, et see on tegelikult hoovi sissesõidutee. Nüüd on raskeim osa retkest läbitud.

Kus on lehmad ja kes on see habemega mees?

Olengi jõudnud kõnniteele. Vasakul avaneb vaade hiiglaslikule põllule, mis ulatub silmapiiri taha ning kus on suvisel ajal

mind tervitamas rõõmsameelsed rohtu söövad lehmad. Kuid praegusel varakevadisel ajal on vissud laudas ja mina pean kurvalt edasi kõmpima. Ainult üksikud vastutulevad isikud maalivad pähe teeseldud naeratused, et mitte oma hommikuväsimust välja näidata.

Igal hommikul, kui ma olen jõudnud umbes poole peale oma lõpmatult kestva retkega, sõidab minust mööda üks väga ümara näoga, kolmekümnendates habemega tüüp. Pole vahet, kas õues on kolmkümmend kraadi sooja või paugub välk, ta on alati jalgrattaga. Seljas on tal muidugi tema hallikas Nike`i seljakott ning üle õla rippumas veel pruunikas arvutikott.

Kättesaamatu aare

Tee kõrvale jääb ka üks kitsas rada, mida mööda minnes jõuad sa ohtlikule maanteele, kus autod kihutavad siia-sinna ning üle tee on tohutult raske pääseda. Ainult vähesed suudavad seda ületada. Kuid olles üle jõudnud, ootab sind ees pirakas aare: suured maitsvad ja juustused pitsad. Õnneks see hirmutav tee minu retkele ei jää, kõnnin sellest lihtsalt mööda.

Tohutu rahvahulk ning retke lõpp

Enne kooli on veel paar ohtlikku teed, mida ületades peab olema eriti ettevaatlik, sest iga hetk võib sealt välja söösta mõni auto. Kuid ma olen valvas. Olles end ületanud, olengi jõudnud kooli ette, kus igast suunast välja ilmuvad õpilased mind peaaegu surnuks trambivad. Vaevu jõuan ukse juurde ning sisse astudes on minu igahommikune, peaaegu et võimatu retk lõppenud.

Johanna Karp

Päikesetõus kooliteel

Kui ma hommikul üles ärkan, olen ma ainukesena üleval, kass välja arvata. Tema hüppab ukselingil, kuna ta tahab õue saada. Selle peale olen ma päris imestunud, sest õues oli -5 kraadi külma, ja veel, kuna ta on enamasti toakass. Pärast kassi üritust uksest välja pressida, hakkan ma sööma. Mitte midagi erilist, ainult hommikuhelbed. Pärast söömist ma lihtsalt lebotan umbes pool tundi, sest pole midagi erilist teha.

Esimesed sammud

Kui ma lõpuks välja jõuan, oli õhk jahe, aga samas on üpris valge, aga päikest pole kusagil näha, kõik on hall. Hakkan liikuma kooli poole - kohta, mis mulle ei meeldi, aga kus ma pean käima, et elus hiljem hakkama saada.

Imelik ilm

Ma olen juba umbes Prowintsi baari juures, kui sünnib ime. Päike hakkab paistma. See läheb aina heledamaks ja heledamaks, kuni on isegi pimestav. Kui ma olen veel edasi liikunud, hakkan ma märkama esimesi hommikusi autosid, mille sõitjad on väga erinevad. Üks ergas, teine unine, kolmandal kohvitass käes. See toob mulle väikese naeratuse suule.

Kuidagi pole ma seda varem näinud, aga läbi piltide hakkan märkama, kui ilusas kohas ma elan. Viis, kuidas päike sulatab maad, et seda soojendada ja rohelisemaks teha, kuidas rohukõrred ärkavad ööunest. See on tõeliselt ilus silmapilk.

Tee peal

Mida rohkem ma edasi lähen, seda elavam tundub Iisaku. Linnud hakkavad laulma ja autosid on tihedamalt. Tee on kuidagi ära lagunenud, kuigi see on olnud seal vaid mõned aastad. Väiksed augud ja pikad mõrad on kõikjal. Seda on eriti kahju näha, kuna inimesed jooksevad, kõnnivad ja sõidavad selle peal. See tee on olnud umbes aasta Iisaku kõige siledam tee

Kooli õppima

Lõpuks jõuan kooli, möödudes politseijaoskonnast ja ka Grossi poest, juba sammun kooli alal.

Ma ei oota palju sellest päevast. Pettunud näoilmega teen ma kooliukse lahti. Sellel on motiveeriv sõnum, aga ma ei hooli sellest mitte tuhkagi. Astun garderoobi, kus pole mitte üldse riideid, pimestav päiksevalgus ja 10 minutit vaikust enne tormi.

Rainer Kuslap

Mudane kodutee

Lasteaeda õele järele minek

15.40 hakkan ma oma õele järele minema, ta käib Sipelgate rühmas. Ma lähen uksest sisse ja vahetan ta riided ära. Nüüd me liigume vallavalitsuse juurde asuvasse kohta, kuhu tuleb meie buss.

Tuleb buss

Ma lähen koos oma õega bussi peale ja istume toolide peale. Tavaliselt hakkan ma bussis rääkima Germaniga (me räägime tavalisest mängudest) ja vahepeal ka Kaspariga, kui ta tuleb bussi peale, mida juhtub harva.

Buss jõuab Tärivere peatusesse

Ma tulen koos oma õe ja vennaga bussist välja ja me näeme oma aukudega ja mudast teed. Seal on sageli tunda väetise lõhna, sest tee kõrval on põllud. Kristo näitab siis mulle päevikut. Selleks et teada, kas ta sai märkuse või mitte, kui sai siis, tuleb paks pahandus, aga kui ei saanud, on ta elu nagu lill. Tavaliselt hakkavad Kristo ja Kristel tee peal kaklema ja ma ütlen, et kas ma helistan Ainarile (kasuisale). Me jõuame parki. Pargis on vähe auke ja pole eriti mudane, meile ei meeldi muda. Seal on tunda lehispuude lõhna ja seal on ka üks õunapuu, kus on jumalikud õunad. Pargis elab kolm inimest. Üks nendest on vana naine Ella. Ella on lahke ja helde. Ta on 80-ndates naine. Ellale meeldivad lapsed, ta kutsub meid alati enda juurde kommi ja küpsist võtma.

Viimane teelõik koduteest

Viimases teeotsas on tunda bensiini haisu, sest seal sõidab tihti rekasid (mis veavad puitu). See teeots on väga auklik ja mudane. 10 meetrit enne meie vana maja tuleb vastu **meie koer Põnnu.** Põnnu on 7-kuune kollane koer. Me teeme talle pai ja lähme tuppa.

Toas me vahetame riided ja hakkame õppima.

Kaspar Tomson

Valju häälega „Tere!“

Iidvana kass

Nautimas meie 400meetrist staadionit.
Foto: Getli Häidma

Hommikul astun hoogsa sammuga uksest välja ja tunnen, kuidas kuninglikult värske õhk mulle vastu nägu puhub. Ust sulgedes olen äärmiselt hoolikas, et ma oma iidvana kassi tuppa ei laseks, sest siis oleks koju tulles kõik diivanid ja tugitoolid paksult halle kassikarvu täis. Ümber maja nurga pöörates tunnen peas äkilist valu, nagu keegi oleks korraga saja väikese nõelaga mind torganud, ja kissitan silmi päikese eest, mis paistab eredamalt kui tuhanded põlevad elektripirnid.

Kirun ennast vaikselt selle eest, et läksin magama alles koidikul ja seetõttu on mu silmad väsinud ja ülimalt tundlikud igale väikseimalegi valgusekiirele. Kougin jope taskust oma šikid päikeseprillid välja ja panen nad ette. Kulunud pruuni aiavärava juurde jõudes avan krigiseva värava täielikult selleks, et ema autoga tööle minnes seda ise tegema ei peaks.

Põrkepalli suurused õunad

Väravast välja astudes hakkan nõtkel sammul tänavast alla minema. Selja taha vaadates näen, kuidas minu vana karvane kass vaikselt väravast välja sibab. Hoogsalt mööda kruusateed kõndides piilun vaikselt ereda taeva poole, kus pole peaaegu ühtegi valget pilve ja tunnen, kuidas hoolimata kargest õhust päike hellalt minu põski paitab. Ma möödun vanast majast, mille tuhmunud sinepikollane värv on poolenisti maha koorunud ja mille uste ja akende ääred on kergelt roostes. Selle maja ees on raagus õunapuu, mille küljes on kollased põrkepalli suurused krimpsus õunad.

Mehega jalutav taks

Eespool on näha neoonoranžides tunkedes töömeest, kes on jalutamas oma sardellikujulist mustakarvalist taksi, kuigi vahepeal tundub, nagu asi oleks vastupidi. Nad kõnnivad eemal oleva metsa poole. Ma hõikan neile tervituse, kuid ei tea, kas nad mind kuulevad. Kõnnin vaikselt mööda kiviteed edasi ja kuulan, kuidas kummituslikud linnud sooja sinise taeva all sirisevad ja sädistavad, nagu nad oleksid laadal. Astun laiale sillale, mis viib mind üle väikese vuliseva kraavi. Vee vulisemine on rahustav ja lõõgastav ning ma peatun korraks, et seda kuulata. Heidan pilgu korraks ka vee poole ja näen puhast vett, mis sillerdab kergelt ja peegeldab tagasi taevas paistvat päikest, nagu tegu oleks peegliga.

Pintsliga värvitud staadion

Sillalt maha astudes jõuan ma meie kooli standardmõõtudes staadionini. Staadion on täis eri suuruses veelompe, mis plingivad edasi erinevaid värve, nagu päikesest kollane, taevast sinine, puudest pruun jne. Esmapilgul tundub, nagu keegi oleks staadioni pintsliga üle värvinud. Staadionil otsustan minna üle muru, sest ma tahan ruttu kooli jõuda. Muru peale astudes on tunda, kuidas härmas muru, mis on öösel jäässe läinud, jalge all kergelt praksub ja krudiseb. Hiiglasliku muruplatsi keskel olles vaatan ümberringi ega näe ühtegi elavat hinge.

Nagu palavas saunas

Ruttan edasi kooli poole nii, et võhm väljas. Staadioni ees olevast mäest üles kõndides on mul nii palav, et tekib tunne, nagu oleksin saunas. Pööran korraks tagasi, et nautida imalist vaadet meie 400 meetri pikkusest jääs olevast staadionist.

Edasi liikudes näen kooli parklat, mis on praktiliselt tühi, kuid selle varajase aja kohta on see normaalne.

Varahommikul on koolimaja esine vaikne. Foto: Laura Johanna Kask

Lippan veel viimased sada meetrit kooliukseni ja möödun poiste tööõpetuse klassist. Aknast on näha erinevaid suuri ja saepuruseid töömasinaid. Möödudes raamatukogu uksest ja kõndides ümber koolimaja nurga, näen lõpuks meie ilusaid suuri klaasist kooliuksi. Usteni jõudes avan nad, astun sisse ja ütlen kõva häälega „Tere!“.

Laura Johanna Kask

Kuninglikud väravad

Minu tee kodust kooli on päris lühike. Tavaliselt algab see sellest, kui Luise (minu õde) hakkab mind taga kiirustama. Me stardime enamasti kell 8.00 või veidi varem. On olnud ka kordi, kui me oleme kell 8.10 minema hakanud.

Täna hommikul alustame kell 8. Räägime viktoriinist, mis täna tuleb ja ma põrgatan oma põrkepalli. Ma ei suuda seda kinni püüda ja see veereb alla mu paremal käel asuvast väiksest künkast, kus on reas noored kuusepuud. Need on teega paralleelselt. Ma võtan ettevaatlikult palli puu alt ära ja me jätkame oma retke.

See imelik koer

Paar meetrit edasi on maja, selle ümber aed, kus elab üks koer. Täna hommikul vaatab ta mind hästi vaikselt ja ma ei näe teda, kuid siis ma keeran pea aia poole ja seal ta on– jõllitab mind, nagu ma oleks just panka röövinud. Paar sekundit jälgib veel mind, kuid siis hakkab kohe haukuma. Me ei tee väljagi ja me läheme edasi. See koer on imelik, sest ta mõnel hommikul on seal ja mõnel hommikul ei ole. Kui ta esimest korda sinna tuli, siis ta haukus kogu aeg kõigi peale, kes mööda kõndisid. Kuid nüüd on ta minuga ära harjunud ja ainult jõllitab mind, kui ma mööda lähen. Aga kui ma talle otsa vaatan, siis ta hakkab kõvasti haukuma.

Kuri koer. Foto: Liisa Järve

Kuninglikud väravad

Koera elupaigast veidi edasi liikuda, kimavad meist ratastega mööda Chris ja Raul. Me räägime Luisega veel juttu ja jõuame muuseumini. Sealt paarkümmend meetrit edasi on vasakul pool teed üks kask ja paremal pool üks kask. Need näevad välja täpselt nagu väravad. Igal hommikul on nagu mingi tseremoonia. Lähed väravast läbi ja kujutad ette, et sa saad endale krooni pähe. See kõik on väga kuninglik. Isegi tunne, mis siis, et see pole päris.

Tuttavad näod

Veidi maad edasi on katlamaja. Seal tuleb alati meile vastu lühikeste blondide juustega naine oma lapsega, kes on kärus. Ma olen teda varem Grossi poes näinud. Ta töötab seal. Ma olen kindel, et ta viib lapse lasteaeda. Vahepeal, kui ma ei läinud Luisega koos kooli, siis ta ei öelnud mulle tere. Aga nüüd kus ma Luisega tulen, ta ütleb alati tere ja meie vastame samaga.

Veel veidi edasi tuleb meile vastu tädi. Ta läheb tööle. Lasteaeda. Igal hommikul ütleme me üksteisele tšau ja naeratame. Retke lõpuks keerame nii enam-vähem 120 kraadi paremale. Kõnnime edasi ja näeme minu klassi poisse . See on ka üks märk sellest, et me jõuame kohe kooli. Me pöörame veel veidi, kõnnime otse, näeme oma sõpru ja siin lõpeb meie igahommikune retk.

Liisa Järve

Tänavakunst muudab hallid majaseinad rõõmsaks

Meie õpilastel oli mai alguses Ahtme Gümnaasiumi noorte kutsel võimalus osaleda tänavakunsti festivali „Stencibility“ projektis, mille käigus tutvuti Karlova linnaosa põnevate tänavakunsti teostega, õpiti šabloon ehk stencil tehnikat. Kulminatsioonina valmis 11.mail kahe kooli õpilaste ühistööna on Ahtme gümnaasiumi võimla seinale seinamaaling.

Ahtme kooli juures seinamaalingut tegemas. Foto: Valentina Stoljarova

Projekti üks juhendajatest Salme Liivrand selgitas, et tänavakunstnikud ei lähe kunagi lihtsalt lahmima. Neil on kavand, kõik on läbi mõeldud. Nende eesmärk ei ole keskkonda risustada ja sodida, vaid midagi ilusat teha.

Meie õpilaste muljed:

Ervin Raidma: Tänavakunsti pildid olid enamasti tähendusega. Eriti meeldis mulle pilt, kus oli kujutatud inimese pead ja see tähendas, et meie ajudes kogu aeg võitlevad omavahel headus ja kurjus. Meile räägiti, et ühelegi seinale ei tohi maalida omavoliliselt mitte kui midagi. Alati peab oleme luba ja pildi kavand. Kui minule oleks midagi lubatud joonistada, siis joonistaksin grafiti stiilis mingit sõna.

Projektist osavõtjad Tartus. Foto: Katre Sosi

Sten Murdsalu: Tartus vanalinna tänavatel käies vaatasime „tänavaraamatukogu“. See oli suur kollane kuldnoka majakese moodi kast. Selle kasti sisse tartlased jätavad raamatuid, mida saavad teised võtta ja lugeda. Selline raamatute vahetamine on tasuta ja kõik inimesed võivad sellest osa võtta. Mulle meeldis kõige rohkem dinosaurus, mis oli joonistatud Karlova Gümnaasiumi staadioni taga asuvale keldri uksele. Meile räägiti, et dinosauruste joonistamine on väga moes.

Rainer Kuslap: Ahtmes kooli seinamaalinguks oli mesilane koos kärjega. Iisakust kavanditest pandud kaks elementi. Nendeks olid muster tagumisel osal ja kärjed tiibade peal. Iisaku alevis pole ühtegi seinamaalingut. Kui oleks oskajaid, siis muidugi saaks tänavakunstiga maju ilusamaks muuta.

Reno Reest: Meile näidati, kuidas kasutada värve ja seletati, et need värvid on natuke mürgised. Värvidel oli kirsikivi lõhn. Oma pildi jaoks sai ka valida erinevat tausta. Huvitavaid jooniseid tehes saab kasutada peaaegu kõike, sealhulgas kardinaid ja pitse. Kõige rohkem meeldis mulle pildi juures tausta tegemine.

Liisa Järve: Mulle meeldis kõige rohkem paberist kavandi välja lõikamine. See oli väga rahulik töö.

Getli Häidma: Tartu õppepäev oli väga tore. Saime kõik üheskoos teada tänavakunstist ja graffitist. Oli suur pilt kus oli joonistatud koer ja tema vastas oli koer nagu tehakse käega.

Aila Jürgenson: Kodus minu voodi kohal ripuvad kaks pilti, mille ma valmistasin projekti teisel päeval. Üks neist kujutab ananassi ning teine hunti. Ananassi valmistamisel kasutasin ma enda väljalõigatud šablooni, aga hundi tegemiseks laenasin Germani tööd.

Johanna Karp: Ahtmes tegime ühistööna spreivärvidega seinamaali Ahtme kooli seinale. Ohutuse huvides pidi igaüks eraldi värvima, et töö untsu ei läheks.

IG SK

Algklasside tegemisi

Päris **märtsi lõpus** oli koolis olümpiaviktoriin. Selleks pidime palju uurima ja õpetajate seletusi kuulama, sest kõik tahtsime viktoriini võita.

Enne lihavõttepühi käisid 1. ja 2. klass muuseumis pühadeks kaunistusi meisterdamas. Seekord tegime vahva tibu rohelise muru sisse piiluma.

Väga põnev oli **11. aprillil** vaskpuhkpillide Brassers kontsert. Seda kuulasid kõik huviga. Kaarel lubas kodus vanematele rääkida, et kui kusagil selline kontsert veel peaks olema, siis kaupleb ta kogu pere seda kuulama.

12. aprillil käisime Tartus teatri Vanemuine etendust „Pettson ja Findus“ vaatamas. Findust mängis Ott Sepp. Etendus oli väga huvitav ja naljakas, sest Findus ei saanud paljudest asjadest aru, mida peremees Pettson talle rääkis.

25. aprillil oli kohtumine luuletaja Sulev Olliga. Enne lugesime klassides tema luuleraamatuid.

26.aprillil käis koolis rändteater etendusega „Nähtamatu poiss“. Lugu rääkis poisist keda keegi tähele ei pannu, sest vanematel olid omad tegemised.

Aprillis kogusime vanapaberit. 3. klass sai 3. koha ja nad kogusid vanapaberit üle 1500 kg.

Emadepäeva kontsert toimus sel aastal rahvamajas. Seal esinesid emadele algklasside lapsed ja kunstide kooli õpilased.

Väga tore oli ka Tore koolipäev. Seekord olid käelised tegevused. Tegime pilte värvilise liivaga, punusime käepaelu, joonistasime kividele ja kaunistasime loodusliku materjaliga kaarte.

25.- 26.mail olid 3. ja 4. klass ekskursioonil Saaremaal. Oli kaks väga tihedat päeva. Vaadati üle Kaalijärv ja Karujärv, käidi Panga pangal ja Sõrve poolsaarel. Kindlasti oli tore ka praamisõit.

31.mail korraldas meie kool maakonna 1. klasside loodusmängu. Võistlusest võttis mõõtu 13 võistkonda. Ilm soosis meie võistlust, vihma hakkas sadama alles siis kui kõik võistkonnad olid lõpetanud ja suundusime koolimajja. Seekord meie ei võitnud, aga hea kogemuse saime ikkagi.

5. juunil käis 1. klass päästeametis. Räägiti veeohutusest ja tuleohutusest. Päästeautosid seekord uudistada ei saanud, sest need sõitsid tulekahju kustutama. Aga nägime kui kiiresti päästjad tegutsevad peale häire saamist. Onu Hans rääkis, et autod peavad 1 minuti jooksul välja sõitma. Nii see ka oli.

Kokkuvõtte tegi õpetaja Reet Kirsipuu

Meie kooli esindasid loodusmängul Kaarel Karp, Mirko-Ander Üleoja ja Airon Lehtla

TORE KOOLIPÄEV

30.mail leidis koolis aset järjekordne TORE KOOLIPÄEV. Teemaks oli sel korral käeline tegevus.

Kogu kool oli jagatud kolmeks vanusegrupiks. Iga vanusegrupp oli omakorda jagatud rühmadeks. Grupis oleks pidanud olema 7 – 9 õpilast. Vanemates rühmades oli õpilasi kesiselt, mõnes vaid kaks inimest nagu minu rühmas. Päev algas aulas kogunemisega ja tunniplaanide kätte jagamisega. Tunnid olid sel päeval 30 minutit ja vahetunnid 15 minutit pikad. Iga õpetaja oli välja mõelnud, mida käelise tegevusega seotut ta oma tunnis õpetada või tutvustada tahaks. Palju oli joonistamist ja meisterdamist. Paljud õpetajad olid tunni tegevuse sidunud oma ainega. Ajaloo õpetajaga joonistati pilt ajaloosündmusest, inglise keele õpetajaga tegime kooli väärtustest pildi, kuhu tuli kirjutada tekst või märksõnad inglise keeles. Eesti keele õpetajaga tegime rebimistehnikas kollaaži vanasõnadest. Muusikaõpetajaga sai erinevate vahenditega rütme mängida Koolipäeval sai mitmeid toredaid uusi oskusi – õppisime paberist konna voltima ja pajupilli tegema. Pajupilli meisterdamine oli keeruline. Igaühel ei hakanud see häält tegema. Minul sealhulgas samuti mitte. Vahetunnis oli tore kuulata ka teiste muljeid erinevatest tundidest. Kõigil oli lõbus ja hea tuju ning õpetajad olid eriliselt sõbralikud. Tunnis tehtud töid panid õpetajad seinale, et ka teised saaksid neid näha.

Origamide olümpia. Foto: Margot Puštšenko

Hanna-Stiina Kortin, 11.kl

Discgolf - kohutavam haigus kui leetrid

Esimene vise ja sa oled sees, kohutav haigus, millest päästab vaid pidev mängimine, see on discgolf.

Discgolf on üks kiiremini kasvavaid alasid nii Eestis kui ka Skandinaavias. Mõne aasta tagusest 200 harrastajast on nüüd saanud 7500 aktiivset mängijat. Discgolf on vägagi sarnane päris golfiga, kuid keppide ja pallide asemel kasutatakse lendavaid taldrikuid. Kui palligolfis on eesmärk pall spetsiaalsesse auku saada, siis discgolfis on eesmärk ketas spetsiaalsesse korvi lennutada

Allakirjutanu ja Madise esimene armastus discolfi vastu sai alguse projektilaagrist „Kvaliteetsem elu_ tervis ja sport“ Kehras. Foto: Annna-Liisa Neumann

Discgolf on ka suurepärane ala spordivõhikule, kuna füüsiline pingutus ei ole nii suur kui näiteks jooksmises. Tegemist ongi kaks ühes spordialaga, saab endast liigutada, kuid samas pakub discgolf ka suurepärast meelelahutust. Samuti pakub kettagolf palju emotsioone, nii positiivseid kui ka negatiivseid, olenevalt situatsioonist. Mängus on palju erinevaid olukordi, mis vajavad erinevaid visketehnikaid ja mänguplaani, palju valikuid, kas riskida ja võita või mängida kindlalt ja olla keskmine, see on üks suurimaid discgolfi dilemmasid.

Mängimiseks ei ole vaja erilist riietust ega jalanõusid. Samuti on varustus väga soodne. Ketaste hinnad jäävad 10-20 euro vahele. Kettad jaotatakse kolme rühma: putter´id, mis on siis lähimaa kettad ning millega tehakse tavaliselt viimane vise korvi; midarange´ id ehk siis keskmaa kettad, mis on korvile lähenemiseks või lühemate radadel viskamiseks ning driver´id ehk kaugmaa kettad, millega tehakse siis tavaliselt esimene vise tii-alalt ehk viskealalt. Kaugmaa kettad lendavad kõige kaugemale, kui on tehnika selge. Seega saab algaja hakkama ühe kettaga, milleks on putter. Putter´it on algajal kõige lihtsam visata, et õppida ära tehnika ning keha liikumine, et siis järk-järgult oma kettaarsenali suurendada.

Lähimad rajad on Mäetagusel, Pannjärvel, Edisel, Kiviõlis ja Vokas. Samuti korraldab MTÜ Alutaguse Eagle discgolfi nädalamänge, kus end proovile panna.

Küsisin ka meie oma kooli õpilaselt Madis Kuslapilt, kes on aktiivne discgolfar, kuidas tema discolfini jõudis, miks talle see meeldib ning mida ta soovitaks algajatele.

Madis: „Discgolfist olin juba ammu kuulnud, aga polnud proovinud. Ütleksin, et jõudsin discgolfini juhuse kaudu. Meeldib, et see on rahulik mäng, saab vabas õhus olla ja sõpradega aega veeta. Samal ajal on see ka keeruline mäng, nii et kogu aeg peab mõte töötama.“

„Algajale soovitan mängu nautida. Kasulik on alguses küsida nõuandeid õigete visketehnikate kohta, siis tekib vähem vigu ja mängija areneb kiiremini. Kettavalikul ei soovita liiga kiireid kettaid, mille edukaks viskamiseks puudub algajal piisav jõud.“

Karl-Joosep Karp, 11.klass

Joanna Juuse moesoovitused

Tähetark Tauri ilmaprognoos

Koos juuni algusega saabub meile kõrgrõhkkond Venemaalt. See toob kaasa ligi +40 ºC õhutemperatuuri, kuid ka see on alles algus, sest temperatuur tõuseb kuu keskpaigaks inimeste jaoks ohtlikult kõrgele. Veekogud hakkavad tasapisi aurustuma ning meie väikest Iisakut ootab ees tõeline katastroof. Katsumustest hoolimata ei tasu iisakulastel meelt heita, sest juba 20. juuni paiku olukord stabiliseerub ning suurepärane rannailm jääb püsima kuni jaanipäevani. Sademeid kuni jaanipäevani pole, ei vihma ega rahet ning samuti ei mingit lund. Kuid jah, jaanid peetud, jõuab siia Skandinaavia poolsaarelt madalrõhutsüklon ning koos temaga saabuvad ka nullilähedased temperatuurid. Vanarahvas on öelnud, et jaanipäevaaegne vihm paneb viljale jätku peale, nii ta teebki. Taevast tuleb alla vett kõigis tema kolmes olekus. Kuu lõpus pureb Iisakut orkaan Alkaio, kuid ta ei tule üksi, temaga on kaasas ka tsunami Alkatraz. Kahekesi koos, ühiste jõududega õnnestub neil maatasa teha Iisaku ning veel pool Ida-Virumaad.

Juulikuu esimesel poolel ei taha meie Ida-Virumaa kannatused aga kuidagi lõppeda, taaskord on oodata katastroofilist ilma. Vanajumal karistab meid vihma ja lörtsiga. Kapist on soovituslik välja otsida vildid, vanaemade kootud kampsunid ning soojad karupüksid. Temperatuuril on plaanis langeda alla 0 ºC Karastumata vennikestel ei ole soovitatav randa minna, sest ega sellest esimesest juulikuu nädalast midagi head loota ei maksa, temperatuur püsib kogu nädala vältel ikka 0 ºC ringis. Kodust lahkudes on soovitatav triikraud tasku panna, saabumas on eriti tugevad tormituuled.

NB! Peipsi-äärsetel elanikel soovitame üldiselt peitu pugeda, sest täpselt 10.juulil ehk seitsmevennapäeval, lubab vanajumal sinnakanti esimest korda päikest, kuid seda vaid juhul, kui kohalik rahvas müürib ennast keldrisse või leiab mõne muu viisi ennast kuhugi ära paigutada, sest Iisaku kandi rahvas tahab ka rannas käia. Kuid Peipsi-äärne rahvas, ärge laske pead norgu, sest tulemas on ju eliapäev, kus teil tekib võimalus oma patud lunastada. See on päev, mil tõsised +35 ºC panevad rannavurled proovile. Siinkohal on paslik öelda, et kuu esimene pool on karge ja teine pool sõltub puhtalt inimestest endist.

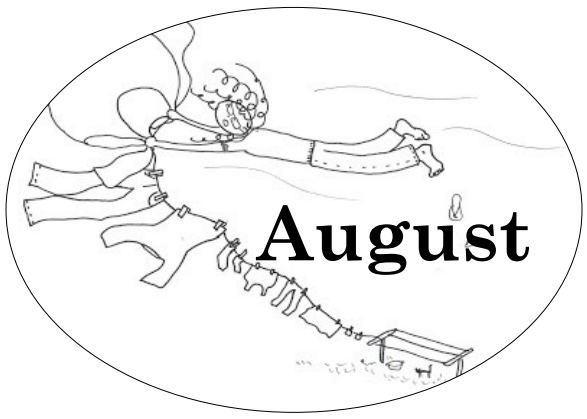

August kui härrasmees saabub uute tuultega. Rõhkkond on muusikaline ning ka suve suurürituseks, Weekend festivaliks, lubas August vormis olla. Kuu keskpaigas on Augustil tunne, et ta pole üldse puhata saanud, kool on samuti ukse ees ning see paneb Augusti pisaraid valama... Samas on temperatuurid kuumad ja vesi soe, et rannas suvest viimast võtta. Kuu lõpus on oodata eriti ohtlikku vihikusadu, mis teoreetiliselt peaks ka Augusti kooliks valmistuma panema, kuid kes teab. 20. augusti paiku on sobiv aeg oma tuulelipud välja otsida, ilm kisub mõneks päevaks maru tuuliseks. Tuulte vaibudes oleks mõistlik koos kõikide Augustitega veel viimased peod pidada, kuna ilm kisub vihmaseks. Välja tasuks otsida ka vihikud ja vihmakeebid, meid on ees ootamas tohutu pikk teadmistesadu ning rannikualadel on koguni oodata hiidlainet nimega KOOL.

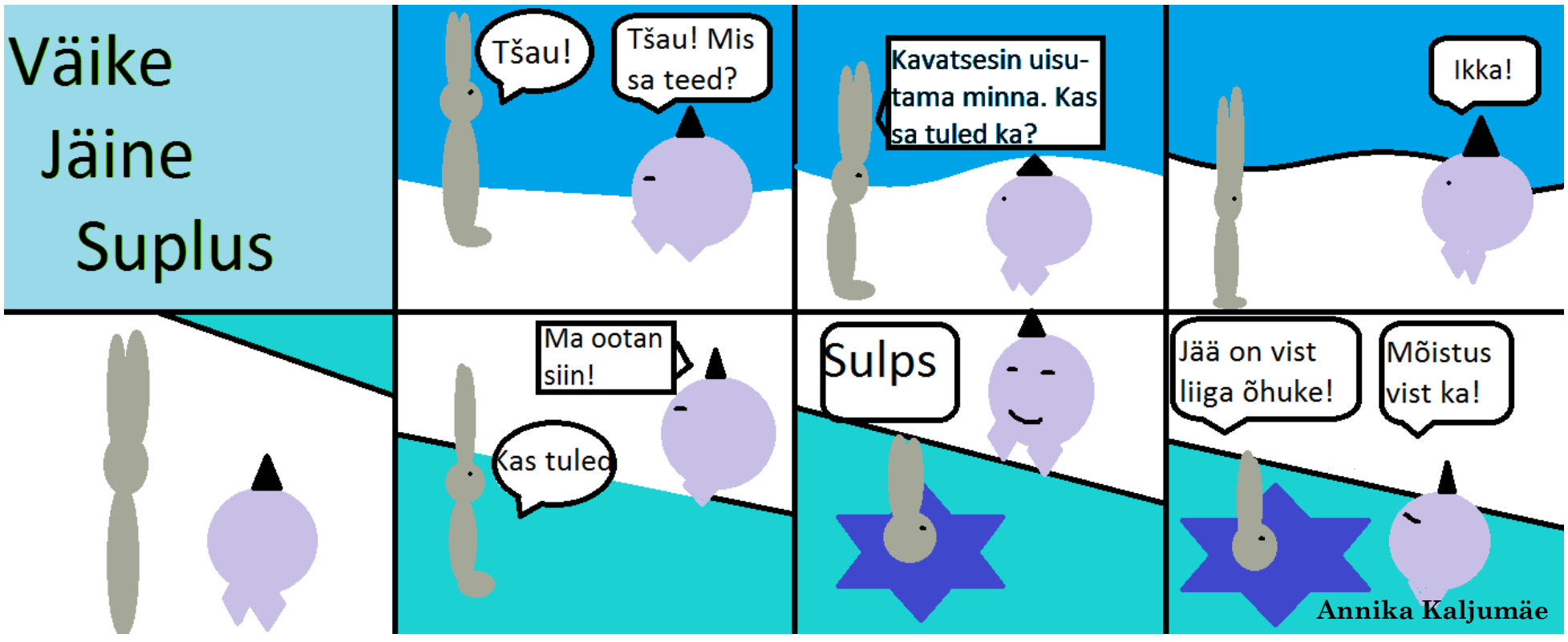

IG TEATED

1.klassi astuvate õpilaste vanemate **avaldusi** ning põhikooli lõpetanute avaldusi **10.klassi** ootame hiljemalt **21.augustiks.**

Suvevaheajal on koolimaja asjaajamiseks avatud:

- 9.juuni - 30.juuni tööpäevadel 9:00-14:00 (välja arvatud riigipühad).
- 1. - 31.august tööpäevadel 9:00-14:00 (välja arvatud riigipühad).
- 1.juuli - 31.juuli on kooli kantselei suletud.

2017/2018 õppeaasta avaaktus toimub 1.septembril kell 9.00 kooli aulas.

Toredat suve!

Puhake hästi!

IG Sõnumikuulutaja toimetus:

Peatoimetaja: Hanna-Stiina Kortin.

Keeletoimetajad: õpetaja Saale Kivi, Madis Kuslap.

Küljendamine ja kujundamine: õp Anneli Bogens.

Ajakirjanikud: Marleen Loik, Karl-Joosep Karp, Alvar Anvelt, Hanna-Stiina Kortin, Madis Kuslap, Andre Kaljumäe, Tauri Taar, Madis Palmet, Annika Kaljumäe.

Koolilehe juhendaja: õp Saale Kivi.